

## บทที่ 653 กลยุทธ์ทางอ้อม

ฉู่จวินหลันลุกขึ้นอย่างสงสัย “นี่ก็ค่าแล้ว เหตุใดคุณชายฟู่ถึงส่งคนมาป่านี่”

ต้องรู้ว่าฟู่จื่อเหิงเป็นคนประเภทที่แม้จะบาดเจ็บก็ยังเก็บเจียบไว้คนเดียว หากนางไม่ได้บังเอิญพบเข้า เกรงว่าเขาคงไม่มีวันบอกเรื่องนี้กับใคร

“คงมีเรื่องสำคัญกระมัง” เชี่ยวชวีหันไปสั่งด้านนอก “ให้คนของคุณชายฟู่เข้ามา” จากนั้นก็ประคองฉู่จวินหลันลุกขึ้นหยิบเสื้อคลุมบนวมตัวหนึ่งมาคลุมไหล่นาง

จื่อหยวนกับจื่อเยียนขานรับพร้อมกันก่อนจะถอยออกไปไม่นานก็พาเด็กหนุ่มคุ่นหน้าผู้หนึ่งเข้ามา ทั้งสามเดินอ้อมจากกันมาถึงห้องด้านข้าง

“เทียนเปา?” ฉู่จวินหลันเอ่ยถามอย่างแปลกใจ “เกิดเรื่องกับคุณชายฟู่หรือ”

เทียนเป่าคำนับเชยวซวีและฉู่จวินหลันอย่างนอบน้อม ก่อนค้อมกายกล่าวว่า “เรียนชายาชื่อจื่อ คุณชายให้เข้ามา แฉ่งข่าวขอรับ”

พูดจบก็กะพริบตาปริบ ๆ แล้วกล่าวต่อ “คุณชายบอกว่า องค์ชายรองคนคืบเคยของท่านติดต่อมา บอกว่ารับรู้ถึงจิตใจ โอบอ้อมอารีของคุณชาย จึงอยากช่วยหาสถานที่ดี ๆ สร้าง จวนพักให้ขอรับ”

ฉู่จวินหลันพยักหน้าครุ่นคิด “ลำบากเจ้าแล้ว ข้ารู้แล้ว อาการบาดเจ็บของคุณชายฟู่ดีขึ้นบ้างหรือยัง”

เทียนเป่ายิ้มกว้างสดใส “ท่านไม่ต้องเป็นห่วงขอรับ อาการ ของคุณชายดีขึ้นมากแล้ว ต้องขอบคุณยาดีที่ท่านมอบให้”

“เช่นนั้นก็ดี พรุ่งนี้หากมีเวลาข้าจะไปตรวจอาการให้ อีกครั้ง บาดแผลที่มีมือไม่ใช่เรื่องเล็ก”

“ขอรับ!” เทียนเป่ารับคำอย่างยินดี “ขอบคุณชายาชื่อจื่อ ข้าจะรีบกลับไปบอกคุณชายว่าท่านเป็นห่วงเขา”

ฉุจวินหลันจึงสั่งให้จื่อหยวนพาเทียนเป่าไปกินข้าว ทั้งยังมอบเงินรางวัลให้ ก่อนจะให้คนเตรียมรถม้าส่งเขากลับ

เซียวชวี่กล่าวว่า “พรุ่งนี้เจ้าจะไปตรวจอาการให้คุณชายฟูหรือ ข้าไปกับเจ้าด้วย”

ฉุจวินหลันก้มหน้าครุ่นคิด “ไม่ใช่ที่ท่านไปด้วยไม่ได้ เพียงแต่ครั้งก่อนตอนที่ข้ากับคุณชายฟูวิเคราะห์คนที่อยู่เบื้องหลังการยุยงเรื่องนี้ เราก็สงสัยว่าอีกฝ่ายมีเจตนาไม่ดี อาจตั้งใจจะดึงจวนอ๋องเข้าไปพัวพัน หากท่านไป เกรงว่าจะถูกลากเข้าไปในปัญหา”

“ปัญหาหรือ ปัญหาที่แท้จริงคือสุขภาพของเจ้าไม่ดี เรื่องอื่นจะเรียกว่าปัญหาได้อย่างไร” เซียวชวี่โอบเอวฉุจวินหลันแล้วดึงนางเข้ามาในอ้อมแขน “เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นเหล็กหรืออย่างไร ตอนนี้ก็รู้แล้วว่าครรภ์ไม่มั่นคง ต่ไปอย่าออกไปคนเดียวอีก องค์ชายรองคิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างจวนอ๋องกับคุณชายฟูก็เพื่อบัลลังก์นั่น ข้าเพียงระวังตัวไว้ก็พอ”

ฉุจวินหลันฟังไหล่เซียวชวี่อย่างจนใจก่อนพยักหน้า “ในเมื่อท่านพูดเช่นนั้น ต่ไปข้าก็คงได้แต่เป็นเครื่องประดับ

ห้อยตัวท่านแล้วละ ไม่ว่าเรื่องใดก็ให้ท่านจัดการทั้งหมด  
ข้าจะได้สบายหน่อย”

“เช่นนั้นดีที่สุด หากย่อส่วนเจ้าเป็นจี๋หยกเล็ก ๆ แล้วพก  
ติดตัวไว้ได้ทั้งวันข้าคงมีความสุขมาก” เชียวชวีก็กล่าวก่อนจะ  
ถอนหายใจ

ฉูจวินหลันหัวเราะพลางส่ายหน้า เมื่อกำหนดแผนการ  
เรียบร้อยแล้วนางก็ไม่คิดมากอีก เพียงเอนกายหลับอย่างสงบ

วันรุ่งขึ้น ฉูจวินหลันไปตรวจอาการบาดเจ็บของฉูหวาอวีนก่อน  
เมื่อแน่ใจว่าไม่มีปัญหาแล้วจึงขึ้นรถม้าไปยังหมู่บ้านที่ฟูจื่อเหิง  
พักอยู่พร้อมกับเชียวชวี ระหว่างทางยามผ่านร้านขายสมุนไพร  
ฉูจวินหลันก็เลือกซื้อสมุนไพรลำค่าเพิ่มเติม

เมื่อมาถึงหมู่บ้าน ครั้นเชียวชวีเห็นชาวบ้านใส่เสื้อผ้า  
ขาดรุ่งริ่งก็สีหน้าไม่สู้ดียิ่งนัก

“ผ้าบาทนับว่าปกครองได้ดี เหตุใดถึงยังมีราษฎรที่  
ลำบากเช่นนี้...”

ณัฐจินหลันดึงมือเขามาเล่น นิ้วเรียวยาวใส่นิ้วมือยาวของเขาเบาๆ “ฝ่าบาทอยู่ไกล แม้แต่ตอนอยู่เมืองหลวง จวนพักเพิงหย่ายังเต็มไปด้วยผู้ลี้ภัย แล้วเมืองหวยจิงที่อยู่ห่างออกไป พันลี้จะไม่ยิ่งกว่านั้นได้อย่างไร เพียงแต่เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เมื่อฝ่าบาทตั้งเมืองหลวงอยู่ที่นี้ เมืองนี้ย่อมค่อยๆ เจริญขึ้น และจำนวนผู้ลี้ภัยก็จะลดลงเอง”

“แต่ใต้หล้านี้ก็ยังมีสถานที่ที่ดูแลไม่ทั่วถึงอยู่ดี” เชียวชวีขมวดคิ้ว

ณัฐจินหลันพยักหน้า เงยหน้ายิ้มให้เชียวชวี “ใช่ เพราะเช่นนี้จึงเป็นเรื่องที่คนอย่างพวกเราควรใส่ใจ เพียงแต่น่าเสียดายที่คนจำนวนมากเอาแต่จ้องผลประโยชน์ตรงหน้าจนไม่มีเวลาสนใจเรื่องเหล่านี้ ทั้งที่หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป ความมั่งคั่งสงบสุขของพวกเราจะยั่งยืนได้อีกนานเพียงใดกัน อยู่สุขก็ต้องคิดถึงภัยประวัติศาสตร์ราชวงศ์ผลัดเปลี่ยนซ้ำรอยมาแล้วก็ครั้ง แค่อ่านประวัติศาสตร์ก็เข้าใจแล้ว”

เชียวชวีพยักหน้าอย่างได้รับแรงสะท้อนใจไม่น้อย “เจ้าพุดตูกุ ต่อไปหากได้พบเสด็จลุง ข้าจะพยายามพุดถึงเรื่องเหล่านี้ให้มากขึ้น”

ฉูจวินหลันยิ้มบาง ตอนนี้อย่าให้เซียวชวียังไม่ทำอะไร ก็ยังถูกผู้คนจับตามองและคาดเดาอยู่แล้ว หากเขาสนใจเรื่อง บ้านเมืองมากเกินไป เกรงว่าองค์ชายรอง องค์ชายหก และ คนอื่นๆ คงยังอยู่ไม่สุขแน่

ในที่สุดทั้งสองก็เดินทางมาถึงกระท่อมที่ฟู่จื่อเหิงพัก เมื่อเห็นกระท่อมหญ้าอันเรียบง่าย เซียวชวีก็ขมวดคิ้วแน่นขึ้นทันที

เมื่อเข้าไปด้านในซึ่งอบอุ่นราวฤดูใบไม้ผลิ เห็นรอยยิ้มของฟู่จื่อเหิงยังคงอิสระสบายใจดังเดิม เซียวชวีก็อดรู้สึกนับถือขึ้นมาไม่ได้

ฉูจวินหลันยิ้มกล่าวว่า “ท่านหายดีแล้วหรือถึงได้ลงมาเดินไปเดินมาเช่นนี้”

ฟู่จื่อเหิงยังขยับแขนไม่ได้ แต่เขาก็กลับเดินวนไปมา ไม่หยุด “หากให้นอนต่อไปอีก ข้าคงแข็งไปทั้งตัวแล้ว ข้าแค่แขนเจ็บ ไม่ได้ขาหักเสียหน่อย” เขายิ้มพลางคารวะเซียวชวี “ชื่อจื่อจี้มาด้วยหรือ”

เซียวชวีรีบการวะตอบอย่างสุภาพ

ครึ่งทั้งสามนั่งลง จึงอู้ก็กันผู้คนรอบด้านออกไป

เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครได้ยืนับทศนทนา จูจวินหลันจึงเอ่ยถาม “องค์ชายรองส่งข่าวมาหาท่าน ยืนยันได้หรือไม่ว่าเป็นองค์ชายรองจริง ไม่ใช่มีคนปลอมตัวมา”

ฟูจื่อเหิงยิ้มพลางส่ายหน้า “ข้าก็อยากให้เป็นคนปลอมตัวมาส่งข่าวเช่นกัน แต่ภายหลังองค์ชายรองมาหาข้าด้วยตนเอง มีหน้าซำยังให้คนอื่นถอยออกไป แล้วพบข้าเป็นการส่วนตัว”

จูจวินหลันเอียงคอมองเขาอย่างสงสัย

ฟูจื่อเหิงจึงกล่าวต่อ “องค์ชายรองไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงบอกว่าเขาทนดูข้าต้องเลี้ยงดูชาวบ้านมากมายแล้วยังถูกคนรังแกไม่ได้ ทั้งยังบอกว่าสามารถช่วยหาที่ดินเหมาะๆ สำหรับสร้างจวนพักให้ได้ แม้เขาไม่ได้พูดตรงๆ แต่ในคำพูดก็สื่อว่าอาการบาดเจ็บของข้าเป็นฝีมือองค์ชายหก”

คำพูดของฟูจื่อเหิงราบเรียบตรงไปตรงมา ไม่ได้ใส่ความคิดเห็นส่วนตัวลงไปเลย

ณัฐวินหลันกับเชียวชวีสบตากัน ต่างรับรู้ได้ถึงความผิดปกติในเรื่องนี้

“เหตุใดเขาถึงปรากฏตัวได้ตรงจังหวะเช่นนี้”

ฟูจือเหิงยิ้มอย่างมีนัย “เขาบอกว่าเดินผ่านมาแล้วเห็นผู้ลี้ภัยมากมายพอดี พวกท่านเชื่อคำพูดนี้หรือไม่”

เชียวชวีส่ายหน้า “หากเขามาโดยตั้งใจ เช่นนั้นเขารู้ได้อย่างไรว่าเจ้าบาดเจ็บเพราะอะไร เรื่องนี้ต่อให้เป็นคนอื่น หรือแม้แต่คนในจวนกงชินอ๋องก็ยังไม่มีการรู้ ซ้ำอยู่ข้างกายฝ่าบาทบ่อยครั้งยังไม่เคยได้ยินข่าวแม้แต่หน่อย”

“เพราะเช่นนี้ ข้าจึงให้เทียนเป่าไปส่งข่าวถึงพวกท่าน” ฟูจือเหิงหรีดากกล่าวต่อ “เรื่องนี้คงไม่พ่ายอยากคิดตั้งใครไปเป็นพวก หรือใครคิดเล่นงานใครเท่านั้น”

ณัฐวินหลันหลุบตาลง แพขนตาถอนยาวดุจปีกผีเสื้อทอดเงาพาดผ่านใบหน้างดงาม นางพยักหน้าเบาๆ “เป็นจริงดังที่ท่านว่า ข้าเป็นคนลากท่านเข้ามาพัวพันเอง”



ฟุจื่อเหิงโบกมือ “เจ้าพุดเช่นนี้ก็ห่างเหินเกินไปแล้ว พวกเรา่วมกันทำกิจการร้านสุรา อีกทั้งเจ้ายังนำกำไรจากการขายสุราไปช่วยเลี้ยงดูชาวบ้านจำนวนมาก มอบหนทางรอดให้พวกเขา ข้าต่างหากที่ควรขอบคุณเจ้า อีกทั้งทุกคนต่างรู้ว่า ข้ากับเจ้าเป็นหุ้นส่วนทางการค้า เรื่องนี้เปิดเผยอยู่แล้ว เขาจะไข่ไข่เป็นจุดอ่อนก็ไม่แปลก”

“ไช่” เซียวชวีพยักหน้ากล่าวต่อ “ข้าว่าเป้าหมายที่แท้จริงของเขา...น่าจะเป็นข้ามากกว่า”

## บทที่ 654 อาการกำเริบ

จู่จวินหลันได้ยืนดังนั้นก็จำต้องพยักหน้าเห็นด้วย “ตอนนี้ องค์ชายหกกับตระกูลไซ่ให้ความสำคัญกับท่านถึงเพียงนี้ คิดว่า องค์ชายรองก็เช่นกัน เขาทำเช่นนั้น เกรงว่าคงหวังจะดึงความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดกับท่านมากขึ้น”

เซียวชวี่กล่าว “ความจริงพวกเขาคิดมากเกินไป จะมาดึงความสัมพันธ์กับคนอย่างเข้าไปเพื่ออะไร สิ่งสำคัญที่สุดก็คือความสามารถของพวกเขาเองต่างหาก ฝ่าบาททรงเป็นผู้ทรงปรีชาชาญ อีกทั้งยังทรงอยู่ในวัยรุ่งเรือง การที่เขาริบร้อนเช่นนั้น ดูจะใจร้อนเกินไปหน่อย”

แม้ไม่ได้พูดออกมาตรงๆ แต่ความหมายที่จู่จวินหลันกับเซียวชวี่สื่อก็ชัดเจนยิ่ง ฟู่จื่อเหิงเห็นทั้งสองพูดเรื่องเช่นนี้ ต่อหน้าเขาอย่างเป็นธรรมชาติ ก็รู้ได้ทันทีว่าพวกเขาไม่ได้มองตนเป็นคนนอก จึงอดรู้สึกสะเทือนใจไม่ได้

“ชื่อจื่อกล่าวได้ถูกต้อง” พูจื่อเหิงเอ่ยถึงความคิดของตนอย่างตรงไปตรงมา “ฝ่าบาทย่อมมีตาซึ่งในใจของพระองค์เอง ช่วงเวลาเช่นนี้ ไม่ว่าจะแสดงออกอย่างไรก็ล้วนไม่เหมาะสม องค์ชายรองพยายามทุกวิถีทางเพื่อเข้าหาชื่อจื่อ เกรงว่าคงเป็นเพราะงานเลี้ยงคืนวันส่งท้ายปีเก่า”

เซียวชวี่กับฉูจวินหันเข้าใจในทันที จึงพยักหน้ากล่าวพร้อมกัน

“ท่านพุดตุก”

“เจ้าพุดตุก”

ฮ่องเต้จึงหงมีโอรสธิดามากมาย เหล่าสนมในวังก็งัดมาแข่งขันกันราวดอกไม้ในสวน แต่ในงานเลี้ยงคืนส่งท้ายปีที่ครึกครื้นถึงเพียงนั้น ฮ่องเต้จึงหงบกลับร่วมโต๊ะกับคนเพียงไม่กี่คน และมีเพียงองค์ชายหกที่ได้อยู่ร่วมงาน เรื่องเช่นนี้จะไม่ทำให้ผู้คนหัวน้ไหวได้อย่างไร

“องค์ชายรองเป็นโอรสสายตรงของฮองเฮา หลังจากองค์ชายใหญ่หายตัวไปอย่างไร้ข่าวคราวตอนวัยเยาว์ องค์ชายรองจึงกลายเป็นโอรสสายตรงที่เหลืออยู่ เขาเป็นโอรสสายตรง

โดยชอบธรรม แล้วจะยอมถูกองค้ช่ายหกที่เกิดจากซุกุ้ยเพยกตหัวอยู่ตลอดได้อย่างไร” ฉู่จวินหลันเอ่ยด้วยความกังวล ก่อนหันไปถามฟู่จื่อเหิง “ท่านคิดจะจัดการเรื่องจวนพัคอย่างไร”

ฟู่จื่อเหิงหรีตา ก้มมองแขนที่ยังคล้องผ้าอยู่ของตน ก่อนหัวเราะเยาะเบาๆ แววตาเต็มไปด้วยการคำนวณ “เขาวางแผนละครฉากหนึ่งเพื่อเข้าหาซื่อจื่อ แล้วยังดึงข้าเข้าไปเป็นหมากในกระดาน คิดว่าข้าเป็นลูกพลับนึ่งให้บีบง่ายนักหรือ”

ฉู่จวินหลันได้ยินน้ำเสียงของฟู่จื่อเหิงก็หลุดหัวเราะออกมา นางสาวหน้ากล่าว “ต่อให้ท่านไม่ใช่ลูกพลับนึ่ง แล้วจะทำอะไรกองค้ช่ายรองได้”

“แม้เขาจะไม่ได้มีความผิดใหญ่โตถึงขั้นต้องเขียนประกาศประณาม แต่ข้าสามารถใช้ที่ดินของเขาและขัดขวางไม่ให้เขาบรรลุป้าหมายไปพร้อมกันได้”

ฉู่จวินหลันงใจยับไปหลบข้างกายเซียวซวีพลางสาวหน้า “น่ากลัวเกินไปแล้ว ความคิดร้ายกาจของท่านนี้เลวร้ายยิ่งกว่าข้าเสียอีก”

“ข้าจะถือว่านี่เป็นคำชมแล้วกัน” พู่จื่อเหิงเชิดคางกล่าวอย่างภาคภูมิใจ

จากนั้นทั้งสามก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน

“เออละ ในเมื่อท่านมีแผนแล้วข้าก็จะไม่เข้าไปยุ่งอีก ท่านจะใช้องค์ชายรองให้เป็นประโยชน์ก็ได้ ส่วนข้ากับชื่อจื่อแค้ไม่ออกหน้า ไม่ติดกับเขาก็พอ”

“ดีมาก ถึงตอนนั้นข้าอยากเห็นจริงๆ ว่าเขาจะทำหน้าอย่างไร” พู่จื่อเหิงยิ้มเจ้าเล่ห์ราวสุนัขจิ้งจอก

ฉู่จวินหลันกับเซียวชวีหนึ่งต่ออีกครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินทางกลับเมืองหวยจิง

## บนรถม้า

ฉู่จวินหลันเอนตัวชบอยู่ในอ้อมแขนเซียวชวี ไล่เขาเป็นหมอนอิงอุ่นๆ อย่างเต็มที่ ต่างห่มกแกว่งไกวเบาๆ ตามการเคลื่อนไหวของรถม้า นอนไปได้สักพักนางก็ปิดปากหาวอย่างง่วงงุน

“เรื่องนี้ปล่อยให้คุณชายผู้จัดการก็คงไม่มีปัญหา โชคดีที่พวกเราระวังตัวไว้มาก่อน จึงป้องกันได้ทัน”

“ไซ้” เชียวชีวิตบีบคั้นหูที่เย็นเล็กน้อยของฉู่จวินหลันเบาๆ “ฐานะของข้าค่อนข้างน่าอึดอัด ไม่เหมาะจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องพวกนี้ แก้อึดตัวนั้นจะถูกแย่งชิงอย่างไรก็เป็นการต่อสู้ระหว่างองค์ชายรองกับองค์ชายหก อย่างแย่ที่สุดก็มีองค์ชายห้า องค์ชายเก้าเข้าร่วมด้วย ไม่เกี่ยวอะไรกับข้า”

เมื่อได้ยินเชียวชีวิตพูดด้วยน้ำเสียงเรียบสงบนิ่งเช่นนั้น ใบหน้างดงามสดใสของฉู่จวินหลันก็เผยรอยยิ้ม “ดูท่าว่าเรื่องนี้คงทำให้ชีวิตชีวาของพวกเราารู้สึกขะแยงไม่น้อย ไม่เช่นนั้นคงไม่พูดมากถึงเพียงนี้”

ปกติแล้วเชียวชีวิตไม่ใช่คนพูดมาก แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าฉู่จวินหลัน เขามักพูดทุกอย่างตามใจคิด ไม่เหลือท่าทีเย็นชาที่มีต่อคนนอกเลยแม้แต่น้อย เมื่อได้ยินนางหยอกล้อเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมา ก่อนก้มลงจุมพิตแก้มนางเบาๆ “ต่อหน้าเจ้า ข้าเคยมีช่วงที่พูดน้อยเสียที่ไหนกัน”

ฉู่จวินหลันได้ยื่นเขาเอ๋ยหยอกล้อเช่นนั้นก็หัวเราะออกมาอีกระลอก ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องกล่าว “จริงสิ ตอนนี้อาการบาดเจ็บของฉู่หวาอวีนก็ดีขึ้นแล้ว ข้าตั้งใจจะถามเขาดูว่าต่อไปคิดจะทำอย่างไร ก่อนหน้านี้เรื่องที่เกิดขึ้นในหน่วยทหารรักษาเมืองสร้างปัญหาใหญ่โต แล้วยังไปพัวพันกับนิสยวิปริตขององค์ชายหกอีก เดิมทีแม่ทัพโหยวก็ทำงานให้องค์ชายหกออยู่แล้ว เกรงว่าภายหน้าคงจะคิดแก้แค้นฉู่หวาอวีนหนักขึ้นกว่าเดิม”

“ใช่ แต่เจ้าวางใจเถิด ข้าจะหาทางจัดการเรื่องนี้ให้เขาเอง”

“เช่นนั้นก็ดีเลย” ฉู่จวินหลันยิ้มพลางซุกตัวเข้าหาอ้อมอกเขา “ในเมื่อท่านพูดเช่นนั้น ข้าก็จะวางมือจากเรื่องนี้โดยสิ้นเชิง แต่ท่านต้องระวังตัวไว้ด้วย บางคนทำผิดเองแท้ๆ กลับชอบโยนความผิดให้ผู้อื่น เรื่องในหน่วยทหารรักษาเมืองครั้งนี้ต้องกระทบถึงแม่ทัพโหยวแน่ ท่านต้องระวังเขาให้มาก อย่าให้เขาวางแผนเล่นงานท่านได้”

“วางใจเถิด ข้าไม่ใช่เด็กสามขวบเสียหน่อย หากเขาคิดจะเล่นงานข้าย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย”

ฉู่จวินหลันจึงพยักหน้าอย่างสบายใจ

เมื่อกลับถึงจวน ฉู่จวินหลันก็กินอาหารพักผ่อนตามปกติ พอฟ้าเริ่มมืด นางกินอาหารบำรุงยาเสริมก็เอนกายฟังหมอน ไบใหญ่หลับอยู่บนเตียงหลัวฮั่นริมหน้าต่าง

ตอนเย็นเซียวชวี่ก็กลับมาถึงจวน เห็นฉู่จวินหลันห่มผ้า นอนขดตัวเป็นก้อนนุ่มอยู่บนเตียงหลัวฮั่น ใจของเขาก็อ่อนยวบ ลงแทบจะทันที เขาอุ้มนางไปนอนในผ้าห่มที่ใส่ถุงร้อนไว้ เรียบร้อยแล้วอย่างทะนุถนอม จากนั้นจึงไปล้างหน้าเปลี่ยน เสื้อผ้า ก่อนจะค่อยๆ ล้มตัวลงนอนข้างนาง แล้วโอบกายนาง เข้ามาในอ้อมแขน

อาจเพราะสภาพร่างกายยังไม่มั่นคง ฉู่จวินหลันจึง หลับลึกยิ่งนัก ยามนี้นางไม่เหลือเรี่ยวแรงลุกขึ้นฝึกวิชากลางดึก เหมือนแต่ก่อน และไม่มีความตื่นตัวเช่นในอดีตที่เพียงมีคน เข้าใกล้ก็จะรู้สึกตัวทันที

เซียวชวี่อดเป็นห่วงร่างกายนางไม่ได้ แต่ก็ทำได้เพียง เชื้อมนั่นในฝ่ามือแพทย์ของนาง เขากอดนางพลาถคิดฟุ้งซ่านอยู่ พักใหญ่กว่าจะขมตาหลับได้



ผู้ใดจะคิดว่าเมื่อถึงกลางดึกที่ผู้คนกำลังหลับใหล จะมีเสียงกรีดร้องน่าสยดสยองดังมาจากนอกเรือนหลินหลาง คนทั้งเรือนต่างตกใจไม่น้อย ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งวายดังมาจากด้านนอก

ฉูจวินหลันที่กำลังหลับลึกสะดุ้งตื่น นางยันกายขึ้นเล็กน้อยแล้วมองออกไปด้านนอก “เกิดอะไรขึ้น เสียงด้านนอก ผิดปกติยิ่งนัก”

เซียวชวีลู่บหลังพลบโยนนาง น้ำเสียงยังแหบพร่า เพราะเพิ่งตื่น “ไม่เป็นไร พวกเขากลับไปแล้ว หากมีข่าวอะไร เดี่ยวก็เข้ามารายงานเอง”

เซียวชวีลู่ดยังไม่ทันจบดี เสียงร่ำรอนของจื่อหยวนก็ดังมาจากหน้าประตู

“เรียนซือจื่อ ซายาซือจื่อ เกิดเรื่องที่เรือนฝั่งตะวันตก เจ้าคะ”

ฉูจวินหลันชะงัก ก่อนจะค่อยๆ นั่งตัวตรง “เรือนฝั่งตะวันตก? เรือนของซายาใช่ไม่ใช่หรือ อยู่ใจกลางจวนแท้ๆ จะเกิดเรื่องอะไรได้”

เซียวชวีลุกขึ้นสวมเสื้อคลุมแขนกว้างแล้วเปิดประตู  
ให้จื่อหยวนเข้ามารายงาน

จื่อเยียนถูมือที่เย็นเฉียบเพราะอากาศหนาวพลางกล่าวว่า “ดูเหมือนอาการป่วยของชายาไฉ่จะกำเริบ ตอนนี้เรือนฝั่งตะวันตกถู่นว้ายไปหมดแล้ว เมื่อครู่บ่าวออกไปสืบข่าวมา  
คนจากทุกเรือนต่างมุ่งหน้าไปที่นั่น ชายาอาจยังเชิญหมอประจำ  
จวนไปด้วยเจ้าค่ะ”

“ในเมื่อทุกเรือนไปกันหมด พวกเราก็คควรไปเช่นกัน”  
ฉู่จวินหลันกล่าวพลางลงจากเตียง

เซียวชวีรีบประคองมีอนางทันที “เจ้าจะลุกทำไม ยามนี้  
ดีกมากแล้ว อีกอย่างข้างนอกก็หนาวด้วย”

ฉู่จวินหลันส่ายหน้า “หากพวกเราไม่ไปย่อมไม่เหมาะ  
จื่อหยวน เอายาฉุกเฉินที่เข้าปรุงไว้มาให้เข้าด้วย พวกเราไปดูกัน  
สักหน่อยเถิด”

## บทที่ 655 มีเงื่อนงำ

ยามนี้เข้าสู่ยามสาม<sup>1</sup>แล้ว จวนอ่องที่เดิมที่มีตสนิทกลับสว่างไสวไปทั่ว

เมื่อจู่จวินหลัน เชียวชวี และป่าวรับใช้เดินออกจากเรือนหลินหลาง ก็เห็นป่าวรับใช้จำนวนมากถือโคมไฟวิ่งเหยาะๆ มุ่งหน้าไปยังเรือนฝั่งตะวันตก ครั้นหิมะที่โปรยปรายลงมา เป็นระยะสะท้อนกับแสงอบอุ่นของโคมก็ยิ่งดูระยิบระยับไปทั่ว

เชียวชวีช่วยจัดเสื่อคลุมขลิบขนจิ้งจอกสีขาวของจู่จวินหลันให้กระชับขึ้นอีก “อากาศหนาวถึงเพียงนี้ ระวังป่วย”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ” จู่จวินหลันยิ้มหวานให้เชียวชวี ทั้งสองพาป่าวรับใช้เดินเคียงกันไปยังเรือนฝั่งตะวันตก

จู่จวินหลันรู้ว่ากรรมของตนยังไม่มั่นคง จึงไม่กล้าขยับตัวมากนัก แต่ก็พยายามเร่งฝีเท้าให้เร็วที่สุด

---

<sup>1</sup> ยามสาม ช่วงเวลาประมาณ 23.00 – 01.00 น.

ยิ่งเข้าไปใกล้เรือนฝั่งตะวันตก ก็ยิ่งได้ยินเสียงอีกทีก็ทักของผู้คนมากขึ้น มีหน้าซำยังได้ยินเสียงร้องไห้และเสียงกรีดร้องของสตรีแว่วออกมาเป็นระยะ คนจากเรือนอื่นต่างยืนชะเง้อมองอยู่ห่างๆ ราวกับกำลังหลบสัตว์ร้าย บางคนเบียดกันอยู่หน้าประตูเรือน คอยสอดสายมองเข้าไป แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไป

“ข้างในเป็นอย่างไรบ้าง” เชี่ยวขวี่ประคองฉู่วินหลันเดินเข้าใกล้ฝูงชน

เมื่อทุกคนได้ยินเสียงจึงหันกลับมา พอเห็นว่าเป็นเชียวขวี่กับภรรยา ต่างก็รีบเปิดทางให้ทันที

สาวใช้คนหนึ่งรีบเอ่ยอย่างเอาใจ “เรียนชื่อจื่อ ซายาชื่อจื่อ ดูเหมือนซายาไช่จะเสียชีวิตไปแล้วเจ้าคะ นอกจากจะตะโกนโวยวายอยู่ข้างใน ยังไล่กัดคน พร่ำว่าจะกินเนื้อคน พวกบ่าวต่างไม่กล้าเข้าไปใกล้เลยเจ้าคะ”

เชียวขวี่กับฉู่วินหลันสบตากัน ต่างเห็นความสงสัยในแววตาของอีกฝ่าย

ฉู่วินหลันเคยจับชีพจรซายาไช่มาก่อน จึงมั่นใจว่านางไม่ได้มีอาการเสียชีวิต โรคปวดศีรษะของนางก็ควรหายขาดตั้งแต่

ก่อนปีใหม่แล้ว ยังสาวเช่นนี้ เหตุใดจู่ๆ ถึงคลุ้มคลั่งอยากกินคน  
ขึ้นมาได้

ทั้งสองเดินเข้าไปในตลาดเรื้อน ก็เห็นสตรีผมเผ้ายุ่งเหยิง  
คนหนึ่งพุ่งตรงเข้าหาฉู่วินหลันด้วยท่าทางกราดเกรี้ยว

เซียวชวีตกใจ รีบดึงฉู่วินหลันมาหลบหลังตน ก่อนจะ  
ยกมือผลักอีกฝ่ายออกไป เมื่อแสงโคมพาดผ่านก็เห็นใบหน้า  
ของอีกฝ่ายชัดเจน

“ชายาไช่?”

“สารเลว ข้าจะฆ่าเจ้า! ข้าจะกินเนื้อเจ้า!”

ชายาไช่รู้มานดาตำสนิท ตาขาวเต็มไปด้วยเส้นเลือด  
ดวงตาไม่เหมือนคนปกติอีกต่อไป ริมฝีปากเขียวคล้ำสันระริก  
มุมปากก็มีน้ำลายไหล นางจ้องฉู่วินหลันเขม็งก่อนจะพุ่งเข้าใส่  
ทันที

“ชายาไช่ จะทำอะไร?”

เซียวชวียกแขนขวางนางไว้อีกครั้ง มือหนึ่งจับข้อมือนางไว้แล้วออกแรงเพียงเล็กน้อย ซายาไช่ก็ถูกบิดตัวจนแขนข้างหนึ่งถูกควบคุม

กงชินอ๋อง ซายาจาง รวมถึงอนุหล้าและคนอื่นๆ รีบวิ่งออกมา พร้อมสั่งให้คนจับซายาไช่เข้าไปในห้อง

หมอประจำจวนที่มีเลือดตรงหน้าผากส่ายหน้ารัว “ท่านอ๋อง โรคนี้ผู้น้อยรักษาไม่ได้จริงๆ โรคเสียสติเช่นนี้ ผู้น้อยไร้ความสามารถ ทำได้เพียงมัดนางไว้ก่อน อย่าให้นางทำร้ายผู้อื่นจะดีกว่า”

สีหน้าของกงชินอ๋องกังวลอย่างยิ่ง เขาขมวดคิ้วแน่น “อยู่ดีๆ เหตุใดถึงป่วยขึ้นมาได้”

ถึงแม้ยามนี้หมอประจำจวนจะอยู่ในสภาพเลือดไหลซึมผ่านซอกนิ้วมือข้างที่ยกกุมไว้ แต่เขาก็ตกกล่าวต่อ “เรียนท่านอ๋อง ผู้น้อยไม่ทราบจริงๆ ปกติซายาไช่สุขภาพแข็งแรง แม้จะมีอาการปวดศีรษะบ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็หายดีตั้งนานแล้ว ใครจะคิดว่าจู่ๆ ก็กลายเป็นคนเสียสติเช่นนี้”

ขณะนั้นบ่าวรับใช้หลายคนรีบวิ่งเข้ามาควบคุมตัว  
ชายาไช้ไว้

เจียงและอวี้อู๋สาวใช้ข้างกายชายาไช้ร้องไห้จนตาบวม  
พร้อมกำขบอย่างร้อนรน “อย่ามัดแน่น อย่าทำร้ายชายาไช้...”

บ่าวรับใช้เหล่านั้นยอมไม่กล้าลงมือรุนแรงกับชายา ทว่า  
พวกเขาเพียงชะงักไปชั่วครู่ ชายาไช้กลับตื่นหลุดจากการจับกุม  
แล้วพุ่งตรงไปหาเซียวชวี่อย่างคลุ้มคลั่ง

“เหตุใดต้องปฏิบัติกับนางเช่นนั้น! เหตุใดต้องปฏิบัติกับ  
นางเช่นนั้น...”

เมื่อเห็นชายาไช้ทางแขนพุ่งตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว  
เซียวชวี่จึงรีบดึงจู่จวินหลันให้นางมาหลบหลังตนอีกครั้ง

ดวงตาของชายาไช้แดงก่ำน่ากลัว คราวนี้นางกระโจน  
ข้ามเซียวชวี่ไปกอดครอบประตู่ไว้แล้วกัดไม่หยุด พลังส่งเสียง  
อู้อี้ในลำคอ “นางสารเลว ข้าจะกัดเจ้าให้ตาย! ข้าจะกินเจ้า!”

สิ่งที่เคลือบอยู่บนกรอบประตู่ถูกชายาไช้ทำเช่นนั้นจน  
ลอกออกไปหลายแห่ง แม้ยามนี้ปากของชายาไช้จะเต็มไปด้วย

เลือด ทว่านางกลับไม่รู้สึกรู้สึกับแม่แต่น้อย ยังคงกักรอบประตูลอย  
ไม่ยอมปล่อย

“รีบดึงนางออกมา!” กงชิน้องสั่งอย่างร้อนใจ

พวกหญิงรับใช้ร่างใหญ่ได้รับคำสั่งก็รีบตะโกนพลาง  
เข้าไปช่วยกันดึงตัวนาง

แต่จู่ๆ ซายาไชกลับโขกศีรษะเข้ากับกรอบประตู ปากก็  
พร่ำพูดว่า ‘ตายไปพร้อมกัน’ ‘ข้าจะฆ่าเจ้า’ ไม่หยุด นางโขกต่อ  
เพียงไม่กี่ครั้งหน้าผากก็แตกจนเลือดไหลนอง

“สวรรค์! ซายาไช!”

เจียนกับอวี้อู๋รีบพุ่งเข้าไปพยายามห้ามสุดกำลัง  
แต่ซายาไชกลับไม่ยอมปล่อย ซ้ายังเพิ่มแรงโขกเข้ากับกรอบ  
ประตุนแรงยิ่งกว่าเดิม

ปัง!

เสียงหนึ่งดังขึ้นขณะที่ทุกคนยังไม่ทันได้ตั้งตัว พร้อมกัน  
นั้นร่างของซายาไชก็อ่อนวบลงกับพื้น เลือดสีสดค่อยๆ ไหล  
ออกมาจากปากและจมูกของนาง



“เร็ว! รีบดูสิว่าชายาไฉ่เป็นอย่างไรบ้าง!” ชายาจางกุม  
หน้าอก สีหน้าเต็มไปด้วยความไม่อยากเชื่อ

หมอประจำจวนรีบพุ่งเข้าไปตรวจดู ก่อนส่ายหน้า  
“ชายาไฉ่สิ้นใจแล้วขอรับ”

“อะไรนะ” ชายาจางตกใจจนหน้าถอดสี รีบดึงแขนเสื่อ  
กงชินอ่อง “ท่านอ่อง นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน น้องสาวไฉ่นาง...”

ฉู่จวินหลันเองก็ขมวดคิ้วพลาวย่อตัวตรวจดูเช่นกัน  
ชีพจรของชายาไฉ่หยุดเต้นแล้ว เห็นชัดว่านางสิ้นลมไปแล้ว  
จริง ๆ

เหตุใดจู่ ๆ คนคนหนึ่งถึงคลุ้มคลั่งแล้วโขกศีรษะจนตาย  
ไปได้

“ท่านอ่อง สถานการณ์นี้ไม่ปกติ จู่ ๆ ชายาไฉ่ก็คลุ้มคลั่ง  
แล้วโขกศีรษะจนตาย เห็นได้ชัดว่าถูกผู้อื่นทำร้าย ท่านอ่องควร  
แจ้งทางการ ให้หมอชันสูตรมาตรวจสอบเจ้าค่ะ” ฉู่จวินหลัน  
ลุกขึ้นโดยมีเชียวชวีคอยประคอง ก่อนนางจะเสนออย่างจริงจัง  
“ในจวนอ่องของพวกเรา มีสิ่งชั่วร้ายเช่นนี้แฝงตัวเข้ามาทำร้าย

คน ไม่รู้ว่าผู้เคราะห์ร้ายคนต่อไปจะเป็นใคร ท่านต้องอย่าได้  
ปล่อยผ่านเด็ดขาด”

กงชินอ่องขมวดคิ้วแน่นแล้วพยักหน้า “เจ้าพุดถูก  
ควรจะ...”

“ยังจะทำตัวเป็นคนดีอีก! ท่านนั้นแหละที่ทำร้าย  
พระชายาของพวกเรา!” กงชินอ่องยังพูดไม่ทันจบ เจียงสาวใช้  
ข้างกายชายาใช้ก็ร้องกรี๊ดเสียงแหลม ชี้นิ้วจู่โจมหลั่นพลาง  
ด่าทอ “ชายาชื่อจื่อ จิตใจท่านช่างโหดเหี้ยมยิ่งนัก! พระชายา  
ของพวกเราเป็นถึงแม่สามี ต่อให้เคยสั่งสอนท่านบ้าง ท่านก็  
ไม่ควรผูกใจเจ็บจนถึงขั้นเอาชีวิตนางเช่นนี้!”

“ใช่! ท่านคงแค้นและอิจฉาชาติกำเนิดของพระชายาจึง  
วางยาทำร้าย ตอนนี้ยังจะกลับกลอกใส่ร้ายอีก!” อวี่อู่เองก็  
ร้องให้พึมพาย “พวกเราจะนำเรื่องนี้ไปเรียนให้ซูกู่เพยทราบ  
และแจ้งแก่ผู้นำตระกูล ขอให้ทวงความยุติธรรมให้ชายาของ  
พวกเรา พระชยาน่าสงสารเหลือเกิน!”

สาวใช้ทั้งสองตะโกนเสียงแหลมจนคนฟังแทบปวดหู

ฉู่จวินหลันขมวดคิ้วกล่าวว่า “พวกเจ้าอย่ากล่าวหาส่งเดช การตายของชายาไช่ นั้นผิดปกติดิจจริง แต่ก็ไม่ควรโยนมาที่ข้า ปกติข้าให้ความเคารพชายาไช่เสมอ ต่อให้มีเรื่องกระทบกระทั่ง กันบ้างแต่ก็ล้วนเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ข้าจะเอาชีวิตนาง ได้อย่างไร”

“ท่านย่อมคิดร้ายอยู่แล้ว! ก่อนหน้านี้ท่านมอบแป้งหอม กล่องหนึ่งให้พระชายา บอกว่าช่วยบำรุงผิว พระชายาของ พวกเราก็ตกลงเชื่อท่าน ท่านต้องแอบใส่ยาพิษไว้ในแป้งหอม นั้นแน่ๆ ท่านคิดจะฆ่าพระชายามาตั้งนานแล้ว! เอาพระชายาของ พวกเรากลับมา!” เจียงร่งให้พลางจะพุ่งเข้าหาฉู่จวินหลัน

เซียวชวีรีบดึงฉู่จวินหลันมาข้างกาย ก่อนยกเท้าถีบ เจียงจุนกระเด็นออกไป “บังอาจ!”

## บทที่ 656 แพะรับบาปตัวใหญ่

เชียวชีวิตที่เหลือของเจียงอย่างแรงจนนางกลิ้งไปบนพื้น  
หลายตลบ

ทว่าพอเจียงตั้งตัวได้ นางก็รีบคลานเข้าไปข้างเท้า  
กงชินอ่อง ไปหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำมูกน้ำตานันโชกศีรษะ  
ไม่หยุด

“ท่านอ่อง ได้โปรดทวงความยุติธรรมให้พระชายาด้วยเถิด!  
ปาวก็แค่พูดความจริง แต่ชื่อจื่อกลับลงมือเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าเขา  
รู้สึกผิด! พระชายาของพวกเราช่างน่าสงสารยิ่งนัก อายุยังน้อย  
แท้ๆ กลับต้องมีจุดจบเช่นนี้ ขอท่านอ่องได้โปรดทวงความ  
ยุติธรรมให้พระชายาด้วยเจ้าค่ะ!”

ชายาจากขมวดคิ้วแน่น มองฉู่จวินหลันอย่างล็งเลแวบหนึ่ง  
ก่อนจะหันไปมองกงชินอ่อง ครุ่นคิดเพียงชั่วครู่ก็ตัดสินใจได้  
ฉู่จวินหลันเป็นคนของจวนกงชินอ่อง หากนางกลายเป็นฆาตกรที่  
สังหารบุตรสาวตระกูลไซ่ ทั้งจวนกงชินอ่องย่อมถูกลากให้

เดือตร้อน ฉะนั้นความสุขของนางและบุตรทั้งสองที่ผูกกับจวน  
แห่งนี้จะถูกทำลายไปด้วยเช่นกัน

“ท่านอ๋อง ข้าเห็นว่าคำพูดของเจียงไม่น่าเชื่อถือ  
แม้อาการคลุ้มคลั่งของน้องสาวไฉ่จะน่าเวทนา ข้าในฐานะพี่สาวก็  
สงสารนางอย่างยิ่ง แต่เราไม่ควรใช้เหตุนี้ใส่ร้ายคนโดยไร้หลักฐาน  
แม้ผู้ซื้อจะมีนิสัยแค้นกร้าว ทว่านางไม่ใช่คนที่จะลงมือทำร้ายผู้อื่น  
มัวช้า นางกับน้องสาวไฉ่ก็ไม่ได้มีความแค้นกันลึกซึ้ง เหตุใดผู้ซื้อ  
ต้องเอาชีวิตน้องสาวไฉ่ด้วยเจ้าคะ”

กงชินอ๋องพยักหน้า “เจ้าพูดมีเหตุผล ล้วนเป็นคนใน  
ครอบครัวเดียวกัน ไม่มีความแค้นถึงขั้นต้องฆ่ากัน เห็นทีเรื่องนี้  
คงมีคณอยู่เบื้องหลัง ผู้ซื้อ เจ้าเป็นหมอ เจ้าลองตรวจอาการของ  
ไฉ่ผู้ซื้อดูก่อนเถิด”

ฉูจวินหลันพยักหน้าอย่างลังเล “ขอบคุณท่านอ๋องที่เชื่อใจ  
เพียงแต่หากข้าตรวจโดยผลการ ต่อให้พูดอะไร คนตระกูลไฉ่ก็คง  
ไม่เชื่อถือ กลับจะกล่าวหาว่าข้าทำลายหลักฐานเสียมากกว่า ไม่สู้  
เชิญหมอชั้นสุตรที่ไวใจได้มาก่อน แล้วส่งคนไปแจ้งตระกูลไฉ่  
จวนอ๋องของพวกเราทำทุกอย่างอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา  
เมื่อเกิดคดีถึงชีวิต ก็เพียงจัดการตามขั้นตอนปกติเท่านั้น”

คำพูดของฉู่จวินหลันทำให้ทั้งเจ้านายและบ่าวรับใช้ใน  
จวนกงชินอ่องที่อยู่ทั้งด้านในและด้านนอกพากันพยักหน้า  
เห็นด้วย ในเมื่อไม่ได้มีพิธี ย่อมไม่กลัวการแจ้งทางการ แม้จะ  
เชิญผู้ดูแลราชวงศ์มาช่วยตัดสินความก็ไม่กังวล

กงชินอ่องได้ยืนดังนั้นก็พยักหน้า “เจ้าพุดถูก ขอบใจ  
ที่เตือน ขำร้อนใจจนลืมนึกถึงเรื่องนี้ไป”

จากนั้นกงชินอ่องก็หันไปสั่งด้านนอก “เร็วเข้า! รีบส่งคน  
ไปแจ้งข่าวที่ตระกูลไช้ แล้วไปแจ้งผู้ว่าการเมืองหวยจิง เชิญ  
ได้เท่าสวัสด์พาทมอชันสูตรมาด้วย”

เจียงกลับแตกตื่น รีบหันไปกอดร่างชายาไช้แล้วร้องไห้  
โฮ “พระชายา ท่านตายอย่างอยู่ดีธรรมเหลือเกิน!”

อวี๋เองก็สะอื้นไม่หยุด “ท่านอ่องกำลังปกป้องชาติกร  
ตัดสินอย่างไม่เป็นธรรม! ต่อให้วันนี้ป่าวจะต้องรับโทษฐาน  
ล่วงเกิน ก็ขอทวงความยุติธรรมให้พระชายาของพวกเรา  
ให้ได้!”